

משנה - תענית

פרק ד - משנה ה

זמן עצי כהנים והעם, תשעה. באחד בניסן, בני ארח בן יהודה {טו}. בעשרים בתמוז {טז}, בני דוד בן יהודה. בחמשה באב, בני פרעש בן יהודה. בשבעה בו, בני יונדב בן רכב. בעשרה בו, בני סנאה בן בנימין. בחמשה עשר בו, בני זתוא בן יהודה, ועמהם כהנים ולוים וכל מי שטעה בשבטו, ובני גונבי עלי בני {יז} קוצעי קציעות. בעשרים בו, בני פחת מואב בן יהודה. בעשרים באלול, בני עדין בן יהודה. באחד בטבת שבו בני פרעש שניה {יח}. באחד בטבת לא היה בו מעמד, שהיה בו הלל וקרוב מוסף וקרוב עצים:

פרק ד - משנה ו

חמשה דברים ארעו את אבותינו בשבעה עשר בתמוז וחמשה בתשעה באב. בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות, ובטל התמיד {כ}, והבקעה העיר {כא}, ושרף אפוסטמוס את התורה {כב}, והעמיד צלם בהיכל. בתשעה באב נגזר על אבותינו שלא {כג} יכנסו לארץ, וחרב הבית בראשונה {כד} ובשניה {כה}, ונלקדה ביתר {כו}, ונחרשה העיר {כז}. משנכנס אב, ממעטין בשמחה:

פרק ד - משנה ז

שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה, אסור מלספור ומלכבס {כח}, ובחמישי מתרין מפני כבוד השבת. ערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין, לא יאכל בשר ולא ישתה יין. רבן שמעון בן גמליאל אומר, ישנה רבי יהודה מחייב בכפית המטה, ולא הודו לו חכמים: